

Abonamentul

Pentru monarhie:

Pe an 6 fl., $\frac{1}{2}$ an
3 fl., $\frac{1}{4}$ an 1 fl. 50 cr.

Pentru străinătate:

Pe 1 an 18 frcs., $\frac{1}{2}$
an 9 frcs., $\frac{1}{4}$ an
4 frcs. 50 cm.

Fóea apare în fie care
Sâmbătă.

Unirea

Fóe bisericescă-politică.

Insertiuni

Un şir garmond:
o dată 7 cr., a dóua órá
6 cr., a treia órá 5 cr.,
şi de fiesce care publi-
caţiune timbru de 30 cr.

Tot ce privesce fóea,
să se adreseze la redac-
ţiunea şi Admini-
straţiunea Unirii
în
Blaş.

Anul IX.

Blaş 27 Maiu 1899.

Numóru 21.

Publicarea iubileului din sfîntul an 1900.

Leo Episcop

*Servul servilor lui Dumnezeu tuturor
credincioşilor creştini, cari vor ceti epistola de
faţă, mântuire şi binecuvîntare apostolicesc!*

Grăbind spre sfârşit vécul, pe care cu voea lui Dumnezeu însi-ne aprópe tot l-am petrecut cu viaţa, urmând exemplul înaintaşilor nostri am hotărît a decreta un lucru, care să fie spre mântuirea poporului creştinesc, şi tot o dată să servescă de încoronare a grijilor, ce am pus în purtarea Pontificatului suprem. Vorbim despre Iubileul cel mare, care din vremuri străbune a trecut în datină creştinescă şi a fost consfinţit prin îngrijirea predecesorilor Nostri: pe care obiceiul moştenit de la străbuni îl numescem *an sfînt*, atât fiind că este mai însoţit de ceremonii de cele mai sfinte, cât şi mai cu samă fiind că ne oferă mijloce mai numérose pentru îndreptarea moravurilor şi pentru renoirea inimilor spre sfinţenie. Martori sîntem însi-ne, cât de mult a contribuit la mântuire Iubileul solemn celebrat mai în urmă, adică în tinereţele noastre sub Pontificatul suprem Leo XII: pe atuncia Roma a oferit loc, privesc marea şi cea mai sigură despre deprinderea publică a religiunii. Ne aducem a minte şi parcă şi acum vedem cetele peregrinilor şi mulţimea de popor bine orînduită încunjurând bisericile cele mai strălucite, bărbaţi apostolici predicând în public şi cele mai vestite localităţi sfinte ale Romei răsunând de laudele dumnezeesci, şi pe Pontificele cu numérosul alaiu al cardinalilor dând în faţa tuturor exemple de evlavie şi dragoste. Reamintirea vremilor trecute ne face mai amară întórcerea la vremile de acum. Dacă lucrurile amintite se pot sevări în vederea publicului fără de nici o pedecă, nutresc şi stărnesc în mod ulmitor evlavie în popor, acum inse schimbându-se situaţia Romei sau nu se póte face nimic, sau afirná de la voea altuia, ce să se facă.

Dar ori cum ar fi, Noi nutrim credinţa tare, că Dumnezeu, care binecuvîntă hotărîrile salutare, va dáru şi acestei voinţe a Nostre, aduse spre lauda şi mărirea Lui, ducere la bun sfârşit fără de nici o pedecă. Căci ce avem Noi óre în vedere, sau ce voim? Singur numai aceea: a face pe cât se póte mai mulţi ómeni părtaşi ai fericirii veşnice, şi spre acest scop a întrebuiţa la sanarea morburilor sufletesci medicamentele, pe cari Isus Christos Ni-le-a rînduit. Şi acesta nu numai misiunea apostolică, ci însu-şi spiritul timpului încă se pare a o pretinde de la Noi. Nu voim a zice, că vécul acesta ar fi sérac în fapte bune şi în virtuţi creştinesci, dimpotrivă cu ajutorul lui Dumnezeu avem exemple destule din cele mai frumoase şi nu sînt virtuţi, pe cât de sublime, pe atât de spinóse, în cari să nu vedem esecând mare număr de credincioşi, căci religia creştină are de la Dumnezeu putere nesecată şi veşnică de a nasce şi nutri virtuţi. Dar dacă cine va privind în

jur de sine va arunca o căutătură în cealaltă parte, ce întunecime, ce aberaţiune, cât e de mare numărul acelora, cari grăbesc spre perirea veşnică! Adîncă durere simţim, când Ne aducem a minte, căţi creştini seduşi de libertatea simţirii şi a cugetării primesc cu laconie veninul învăţăturilor false şi nimicesc într-o zi de zi darul cel mare al credinţei dumnezeesci. Aşa se esplică aver-siunea faţă de viaţa creştinescă şi decădinta moravurilor propagată în cercuri largi; aşa se esplică şi rîvna cea mai ferventă şi inesplicabilă a bunurilor lumesci şi întregul fel de gândire abătut de la Dumnezeu şi întors spre lucrurile pămîntesci. Abia se póte spune, câtă primejdie a isvorit din acest isvor inveninat chiar şi pentru temeliile societăţii omeneşti. Spiritele răsvrătite atât de dese, mişcările turbulente produse de patimile popórelor, primejdiile ascunse, crimele tragice nu sînt în sfârşit alt ceva, dacă scrutăm după cauză, de cât o luptă nelîfrinată şi nelegiuită pentru posederea şi gustarea bunurilor lumesci.

Este deci de interes privat şi obtesc a îndrepta inerea a minte a ómenilor la datorinţele lor, a trezi spiritele din somnul lor şi a rechema la rîvnă pentru mântuire pe toţi aceia, cari aprópe în fiesce care órá în mod îndreznesc să aruncă în primejdia peririi, sau prin indiferenţă ori fudulie îşi periclitéză bunurile ceresci şi nestrămutate, pentru cari singure sîntem născuţi. Scopul acesta îl servesc anul sfînt, căci în întreg timpul acesta maica Biserica, conşcie de blîndetă şi de îndurare, se nisuesce cu tot zelul şi cu toate mijlocele posibile a îndrepta sufletele omeneşti şi a spéla prin pocăinţă, îndreptătórea vieţii, toate păcatele. Condusă de acest cuget prin înmulţirea rugăciunilor şi prin poténţarea fervorilor se nisuesce a împăca maiestatea vătémată a lui Dumnezeu şi a mijloci din cer mulţimea darurilor dumnezeesci. Ea deschide larg comorile graţiei încredintate ei spre împărţire. Invită pe toţi creştinii, să albe speranţa Iertării; totă silinţa şi-o pune, ca prin iubirea sa nemărginită să învingă şi firile cele mai îndértnice. Din lucrurile acestea pentru ce să nu aşteptăm deci, dacă aşa vre Dumnezeu, rezultate îmbelşugate şi potrivite împrejurărilor timpului?

Oportunitatea acestui lucru creşte prin anumite solemnităţi extraordinare, cari, aşa credem, sînt deja destul de cunoscută în toate părţile, şi cari solemnităţi vor consacra într-un mod óre care sfârşitul vécului al 19-lea şi începutul vécului al 20-lea. Înţeleg omagiile, cari în timpul acesta se vor aduce Mântuitorului nostru Isus Christos pe întreg rotogolul pămîntului. De aceea nu am pregetat a lăuda şi a aproba aceste dispoziţii inspirate de evlavie privaţilor, căci ce s'ar şi pute face óre mai sfînt şi mai salutar? Tot, ce omul póte dori. Iubi, spera, spre ce omul îşi îndreptă silinţele sale, se póte afla în anul născut Fiú al lui Dumnezeu, căci el este mântuirea, viaţa şi învierea noastră. A

voi, să-l părăsesci, însemná a vré, să te nimicesci total. Din care cauză, cu toate că adorarea, laudele, mulţămitele datorite Domnului nostru Isus Christos nici când nu încetéză, ba dimpotrivă se deprind în toate părţile, totuşi nici o mulţămită, nici o manifestaţie a veneraţiunii nu póte fi aşa de mare, ca să nu-i datorim şi mai multe şi mai mari. Mai de parte puţin sînt óre de aceea, cari îşi uită de binefaceri şi sînt cu inimă nerecunosctóre, cari s'au dat a răsplăti Mântuitorului dumnezeesc cu dispreţ în loc de evlavie, cu injurii pentru binefaceri? A bună samă viaţa, ce stă în contradicere cu legile şi poruncile Lui, e dovadă despre voinţa lor nerecunosctóre şi păcătóasă. Ce să mai zicem la aceea, că vécul nostru a vedut nu o dată resuscitându-se blasfemia Ariană despre divinitatea lui Christos? Îndrăzniţi deci voi toţi, cari prin aceste dispoziţii noué şi fórté frumoase aţi dat impuls evlaviei poporului. Aceste dispoziţii trebuie inse, să se ducă în deplinire aşa, ca nimic să nu împedecă decursul Iubileului şi solemnităţile statorite. În mărturisirea acesta a credinţei şi a religiunii catolice se va cuprinde şi ostindirea tuturor vorbelor şi faptelor impie din vécul nostru, şi se va da satisfacţie publică pentru injuriile făcute mai cu samă în public maiestăţii dumnezeesci a lui Isus Christos. Acum inse dacă meditam asupra lucrului, aflăm, că felul satisfacţiunii cel mai de dorit, cel mai bun şi cel mai expresiv, şi care pórtă în sine şi caracterele adevérului, e părerea de rău de păcatele sevărşite şi implorarea de la Dumnezeu a păcii şi Iertării; deprinderea mai cu zel a virtuţilor sau întórcerea la deprinderea virtuţilor neglijate. Fiind că deci anul sacru ne îmbie avantajele amintite mai înainte, e din nou evident, că trebuie şi e de lipsă, ca poporul creştin să se pregătescă de încredere şi sperare.

De aceea ridicându-Ne ochii spre cer rugăm din totă inima pe Dumnezeu, a cărui îndurare e nemărginită, să binecuvinte graţios dorinţele şi hotărîrile Nostre, cu darul seú să lumineze minţile ómenilor şi în bunătatea sa să le misce inimile. Noi păsînd pe urmele înaintaşilor Nostri a Pontificilor romani cu consimţimintul venerabililor fraţi cardinali ai sfîntei biserici romane, cu auctoritatea atotputernicului Dumnezeu, a fericitilor Apostoli Petru şi Pavel şi a Nostre, spre mărirea lui Dumnezeu, spre mântuirea sufletelor şi pentru prosperarea bisericii anuntăm şi promulgăm şi voim, ca de acum începînd să se considere de anunţat şi promulgat în această cetate Iubileul cel mare universal, care se va începe în presara Nascerii Domnului din anul o mie opt sute noué zeci şi noué şi se va sfârşi în prima zi de Crăciun a anului o mie noué sute.

În decursul acestui an Iubilar concedem şi împărţim milostiv în Domnul cea mai deplină indulgenţă, lăsarea şi Iertarea păcatelor tuturor creştinilor de ambe sexurile, cari cu adevérată părere de rău se mărtu-

risesc și se cuminecă, și cel puțin o dată la zi, în decurs de douăzeci de zile cu întrerupere, — fie zile naturale ori bisericesti, socotindu-se de la sara primă a fie cărei zile până în amurgul de sara a zilei următoare, vor cerceta cu evlavie basilicele sfinților apostoli Petru și Pavel, a sf. Ioan din Lateran și a sf. Maria Maggiore în Roma, întru cât sînt locuitori în Roma, dar dacă au peregrinat din afară, atunci cel puțin în decurs de zece zile să facă același lucru, și să se roge lui Dumnezeu cu toată evlavie pentru preamărirea bisericii, stirpirea ereselor, bunăînțelegerea principiilor catolice și pentru mântuirea poporului creștinesc.

Fiind că se poate întâmpla unora, ca pe lângă cea mai mare bunăvoință să nu potă împlini nimic, ori numai o parte din cele zise mai sus, împedecați fiind prin morbi ori prin altă cauză legitimă în Cetate eternă ori chiar pe drum: acestora luând în considerare buna lor intențiune, cât putem în Domnul, le permitem, ca cei pocăiți și curățiți de păcate și întăriți prin sfința cuminecătură, să fie părtași ingulginței și iertării amintite mai sus în tocmal ca și cum într'adevăr ar fi cercetat basilicele amintite în zilele statorite.

Pe voi toți, iubiiți fii, ori unde ați fi, Roma vă chemă la sinul său iubitor, cărora cu puțință vă este a veni. Dară este cuviincios, ca creștinul catolic, în acest timp sacru, dacă vre, să fie consecvent, să nu petrecă alt cum în Roma de cât numai bine înarmat cu credința creștină.

De aceea e necesar, să renunțe la spectaculele nepotrivite ale lucrurilor profane și superficiale, întorcându-și luarea aminte cu deosebire spre acelea, cari ne inspiră credință și evlavie. La ast fel de considerațiuni ne invită caracterul special primordial al Cetății eterne, și înfățișarea dumnezească imprimată ei, care nu se poate schimba nici prin voință omenescă, nici prin vre o putere. Isus Christos, Mântuitorul născut omenesc a ales dintre toate numai Cetatea romană spre o menire sublimă și mai mult de cât omenescă și și-a consacrat-o șie-și. Aici a ridicat reședința împărăției sale nu fără îndelungată și tainică pregătire: aici a pornicit, să stea scaunul vicariului său în toate veacurile, aici a voit, să fie păzită lumina învătăturii cerești în chip conștient și nevătămată, și de aici, ca din sorgintele sale primordiale și ca din izvorul cel mai sublim, a voit; să se propage preste întreg rotogolul pămîntului, așa că cine se desface de credința romană, acela se desface de însuși Christos. Sfințenia orașului o potențază monumentele străvechi ale religiunii, maiestatea singulară a bisericilor Apostolilor, catacombele martirilor eroi. Creștinul, care va sci, să asculte grainul tuturor lucrurilor acestora, a

bună samă se va simți așa, ca și cum s'ar afla a casă, în orașul său, nu ar peregrina în cetate străină, și cu ajutorul lui Dumnezeu se va întorce a casă mai bun, de cum a venit.

Ca epistola de față să potă ajunge mai ușor la cunoștința tuturor credincioșilor, dispunem, ca și exemplarelor tipărite, subscrise de vre un notar public și întărite cu sigilul vre unei persoane, care poartă o dîgnitate bisericescă, să li-se dea aceeași credință, carea o ar avé cea de față, dacă ar fi espusă ori arătată. Nu este deci niménu iertat a schimba această pagină a anunțării, promulgării, permisiunii și a voinței Nostre, ori a i-se împotrivi în mod îndrăzneț. Dacă înse ore cine totuși ar cuteza, să cerce așa ceva, să scie, că își atrage mânia atotputernicului Dumnezeu și a fericitilor Apostoli Petru și Pavel:

Dat în Roma la Sfântul Petru în anul intrupării Domnului o mie opt sute nouăzeci și nouă, 8 Mai, în anul al douăzeci și unulea al pontificatului Nostru.

C. Card. Aloisi Masella Pro-Dat. — A. Card. Macchi.

Solidaritate.

De la un fruntaș membru din a afară al clerului nostru primim următorul articol, căruia îi facem loc în fruntea foilor noastre.

Dacă ne întrebăm, că ce a întărit fruntea bisericii noastre de a fost în stare a brava furtunile seclilor și încercările dușmanilor de a o despărți de câtră credință, de a o lipsi de clenodiele strămoșesci: rit, limbă și datini străbune? aflăm drept răspuns în spiritul solidarității în arhieriei cei dintâii și cler, și între cler și credinciosul popor. Strămoșii bisericii române în contra forții brutale s'au luptat pentru existență cu arma solidarității, ér azi, în contra existenței bisericii noastre e pusă la cale o campanie, care are drept armatură rafinaria poleită cu aparatul șovinist a legalității.

Archieriei bisericii noastre, sub durata seclilor desastroși, de câte ori amenințau furtunile cu cutropire comorile bisericii și a nămului, conchiemaș săbore și se consfătuiaș cu clerul despre măsurile ce ar trebui luate spre apărarea bisericii de apunere. Din când în când, în lipsa capitulelor, convocaș în jurul lor protopopii dieceșei, — cari erau ochii archie-

reilor — și prin sucursul consiliului acelora în solidaritate intimă, deliberaș cauzele ardetore ale bisericii și pregătiaș armele spre apărarea clenodiilor Sionului. Er protopopii cu schinteile împrumutate din văpaea inimii archiereilor, înflăcărare de zelul iubirii bisericii se reintornaș în toate părțile dieceșei spre a aprinde în inimile întregului cler și popor focul iubirii solidare de biserică și neam până la gradul resemnățiunii de martiriu. Căci ce a fost întreg trecutul archiereilor, clerului și poporului bisericii române, dacă nu o suferință continuă?

Și care a fost armă mai puternică, în potriua dușmanilor seculari a bisericii noastre dacă nu arma primită de la întemeiatorii bisericii noastre: solidaritatea între archierei, cler și credinciosul popor.

Dacă a fost în stare, să susțină biserică noastră neînfrîntă luptele seculare cu archieriei gonii până la exiliu, cu un cler stătătoriu încă pe o treptă mai de jos a culturii și cualificațiunii și cu un popor îmbrăncit sub glia iobăgiei, ore să nu fie capace a purta și continua lupta pentru existența bisericii și nămului român un cler, în a căruia frunte — multămită cerului — staș nisce Ilustri Archierei înzestrați cu făciile seculului progresului și cu inimă învăpăiate de ardorea zelului înfloririi bisericii, cu inimă mari, care, poartă în sine durerile nămului și a bisericii și cari sînt încunjurați de un cler, care stă pe nivelul cualificațiunii și culturii pretins de misiunea sa sublimă și a căruia glas îl urmăz un popor credincios, emancipat de sub jugul sclăviei seculare, și o înteiigintă conșcie de misiunea nămului român, în concertul poporilor Europei civilizate, cu atât mai virtos, când întregul corp moral al bisericii gr. cat. va fi condus de *spiritul solidarității!*

Solidaritatea poté domni între membrii unei corporațiunii morale numai atunci, dacă factorii constitutivi a corporațiunii își cunosc împrumutat adâncimea simțemintelor, elanul cugetului,

Feuilleton.

De-i ghioi?

— umorescă. —

În 13 April 1898 au trecut 25 de ani, de când Isidor Bloch, un comerciant de brănzării, s'a căsătorit cu Rebi, fiica lui Iacob Silberstein. Dacă putem da credemint jurnalelor de pe atunci, Rebi era frumoasă și cu spirit. Acastă aniversare însemnată familia Bloch a prăsnuit-o cu un ospet, care după spusele omenilor competenți a succes splendid. Tot ce piața locală și a orașului învecinat a putut presta bun și delicat, a ajuns pe masa familiei Bloch. Lucrul acela a causat ospetilor o bucurie deosebită, căci nu puțin dintre ei deja de mai multe săptămâni și-au preparat stomacul a nume pentru ocașinnea această. Un ospet priceput în ale istoriei nice nu a scăpat din vedere atențiunea dată culinei și într'un toast potrivit cu atâta succes a asemănat pe Bloch cu Lucullus, în cât la sfârșitul toastului toți conmesenii cu o gură și o inimă au strigat: „Să trăescă Isidor Lucullus!“

Mai câtră ziua în gălăgia generală s'a amestecat și sunetul gădilitor a cător va sticle de „Asti“. După altă versiune sunetele din urmă n'au fost de cât acordurile neplăcute a unui affaire, ce s'a petrecut între Aron Klein și Solomon Gross. Atâta înse e cert, că după prasniciul iubilare două săptămâni a umblat medicul la Gross, numai că astutul de Bloch până în ziua de azi nu s'a pronunțat, că ore Gross fost-a morbos din pricina afacerii amintite, ori din cauza beuturii neobișnuite.

În partea orașului, unde locuia familia Bloch, vorbiaș omenii, că cu ocașinnea această se va logodi dșora Vilma cu Adolf Blau, un bărbat cu talent nu de toate zilele. Acest Blau, Ierna era licitant „a la moment“, ér vara vîndetorii de limonadă și dulceturi în păduricea orașului. Cine a fost atent la repeșiunea înspăimântătoare a limbii, ori la mișcările trupului, ca ale unui derviş fanatic, ce le făcea Blau, când își licita marfa la tîrgul de săptămână, ori vindea dulceturile pregătite după recept orientat, acela trebuie să recunoscă, că Bloch nu și-ar fi căpătat un ginere mai potrivit, să fi umblat cu opinci de fer și cu bătă de oțel. Chiar și la prasniciul des pomenit Blau a fost om la

locul său. El a amusat societatea cu glume, cu „vițuri“ și anecdote de tot felul. A arătat înse un talent deosebit în aranjarea așa numitelor jocuri sociali. Așa ghicituri dădea celor prezenți, în cât Sînzul din Theba era o nimica totă pe lângă el. Persoana, care nu scia deslegarea ghiciturii, dădea „zalog“, și vaș scumpă mai era răscumpărarea, dacă din întimplare respectiva era vre o fată frumoasă. Nime înse n'a pățit-o așa șod ca dșora Vilma. Un frumos inel de aur, ce l-a fost dat zalog lui Blau, a dispărut fără urmă în busunariul desfundat al jachetei acestuia. În zădar au sucit jacheta în drépta și în stînga, în zădar au întors busunariul și pe față și pe dos, inelul ca în palmă. Insu-și Bloch a țintit o cercetare de vre o jumătate de oră, și după ce rezultatul a fost egal cu al celor de mai înainte, a zis câtră Blau:

— Scii ce, frate Blau, așa să trăesc, de ași avé eu o jachetă ca a ta, totă ziua n'ași face alta, de cât că ași da ghicituri lui Laczkó și Bachruch. ¹⁾

¹⁾ Laczkó și Bachruch au cele mai frumoșe prăvălii cu juvaere în Budapesta.

basa și motivele convingerii și zelul desfășurat spre atingerea scopului corporațiunii, adevărată dacă sînt uniți în simțiri, cugete și fapte, dacă se cunosc unii pe alții prin împrumutarea și îmbrățișarea ideilor și cristalisarea principiilor.

Spre a ne sonda împrumutat alvia curată a simțimentelor, a ne măsura mersul ideilor și vederilor și spre a ne concentra lucrarea în acțiune puternică așa, cât furtunile elementelor inimice să nu o pōtă sfărma: nu e destul, să venim în atingere toți factorii bisericii și nēmului nostru numai pe terenul ziaristiceii nōstre naționale și bisericesci, ci este condițiune sine qua non, ca să convenim în adunări, sau sinode unde cler, inteligență și credincios popor să gustăm povețele salutare din graiul viu a păstorilor noștri puși de Christos, capul bisericii. Lipsa vieții sinodale, care ar fi elementul dātătoriu de viață și progresul spiritual, religios-moral și material a bisericii nōstre a debilitat, să nu zic destramat solidaritatea în corpul moral a bisericii.

Ca să nu fiu acusat, că afirm prin fraze gōle, fără de a putē motiva prin fapte concrete, las să urmeze ore cāte va exemple. Lipsesce azi cimentul sfint al solidarității canonice între arhierieii Ilustri ai provinciei nōstre mitropolitane gr. cat. romāne de Alba-Iulia-Făgăraș, care este arteria dātătoare de viață a bisericii și nēmului nostru și fără de care frontispiciul bisericii nōstre nu va fi în stare a susține asaltul luptei pornite prin situațiunea actuală, ceea ce ne-o dovedesce procedura urmată față de în urmările sale deplorabilul ajutoriu de stat, imbiat din partea acelorora, cari ne netezesc, până ne vor pune coșarcă pe gură și sgară de fer în grumazi.

Nu este unit prin legăturile țesute din firele solidarității nici înaltul corp ierachal din gremiul dieceselor, care trebuie să fie pulsul inimii arhieresci, cine se îndoiesce, îl va convinge locul cuclor și rana sulitei din corpul moral al bisericii.

Nu pōte fi solidaritate intimă între arhierie și clerul din a fară, pentru că din lipsa practisării vieții sinodale și a visitațiunilor canonice, arhierieii nu cunosc cea mai mare parte a clerului subaltern rural, nu-i cunosc vederile, împrejurările, luptele, zelul și neajunsurile; sau de pōsed ceva cunoscință despre acēsta, aceea ajunge la inima Ilustrilor Arhieriei, nu tot de una prin canalele canonice îndreptățite spre acēsta.

Nu cimenteză, ci destramă solidaritatea în cler împrejurarea tristă, că unii preoți, cari succedeză în cutare parochie prin mōrtea sau strāmutarea predecesorului, își aleg de ocupațiune predilectă — dar necreștinescă — de a critisa și huli pașii pastoralii a predecesorului, svircolindule și țarina mormintului, ér pentru cei vii micșorāndule înaintea credinciosului popor nu numai auctoritatea și vađa acelorora, ci și a statului preoțesc.

Lipsa solidarității în clerul din a fară este una din cauzele principale, că în loc să se amelioreze veniturile clerului, s'au micșorat din zi în zi; și aici a lucrat și lucreză molochul egoismului, de care nici clerul nu este scutit; pentru că acest duh necurat numai prin abnegațiune spriginită de harul ceresc se pōte alunga din sinul corporațiunilor.

Se dau casuri triste, că unii preoți subminēză auctoritatea preoților vecini, și spre a dobāndi cutare va parochie vacantă se imbiă de preoți pe lângă promisiuni făcute pe sub mână de a

inchia pacturi micșorătoare de venituri preoțesci.

Nu urmēză preoții toți — onōre eseptiunilor — cuvintele Domnului: „Iubiți-vē unul pe altul, că de acolo vē va cunōsce pe voi lumea“, pentru că lipsesce spiritul iubirii și a solidarității dintre dēnșii. Document învederat dar dureros este împrejurarea, că în multe acuse ridicate prin poporenii contra preoților lor ocură și unii preoți. Da! pentru că cūtez a asera cu frunte deschisă, că poporul nostru pacinic nici cānd nu urzesce proces în contra părintelui sufletesc, dacă nu-l sumuță cutare cārturariu român semidoct, ér unii dintre frații preoți alimenteză și dau sucurs turburării contra confrăților sēi, și ce este și mai lipsit de spiritul Evangheliei, s'a dat cas, că însuși preotul a scris acuză contra confratelui sēu și se bucură de cāderea aceluia.

Nu voesc prin acēsta a satori principiul, că să acoperim tōte slābiciunile omenesci și anticanonice a confrăților preoți, ci ne este datorință sfintă a ne sili, să coregem pe confrății noștri între noi însine, pentru că în destul gonesce lumea azi statul preoțesc, să nu-i dām și noi mână de ajutoriu întru sevārșirea opului erostratic în contra a tot ce este bisericesc și preoțesc.

Cum că ce grad de furtune de-sastrose indigitēză barometrul solidarității corpului moral a provinciei nōstre mitropolitane gr. cat. romāne, — este document dureros dar învederat cauza nefastă a ajutoriului de stat, de ore ce până cānd o parte a preoțimii protestēză și reindrumă ofertul banilor lui Iuda, până atunci alta parte primesce prețul sângelui, prin care se va cumpēra farina olariului spre îngroparea clenodiilor bisericii și a nēmului.

Ast fel fiind atăcate, să nu zic destramate, legăturile solidarității în

— Pe urmă vei gândi, că eū cu intențiune am perdit inelul dșorei Vilma, — rēspunde necājit Blau.

— Apoi nu fi așa simțitor. Gāndit-ai despre tine și lucruri mai rele și tot nu ți-ai stricat creditul, — replică Bloch și cu acēsta a ciontat firul prietinieii, ce l-a legat de atāta ani.

Într-una din zilele trecute ér s'au întâlnit Bloch și Blau, dar la — judecătorie. Un colț al antișambrelui l-a ocupat Bloch, în cea altă parte s'a retras Blau cu trei martori. Bloch ca și un dromedar, ce și-a perdit soția, privia trist înaintea sa. Fantasia lui, ce nu se putea domoli, îi reamintea timpurile trecute, cānd sala judecătoriei avea cu totul altă față. Pare că acum vede, cum înainte de asta cu 20 de ani, cānd pentru prima dată l-a ajuns nefericirea să se prezente înaintea judeului, ómenii nu dādeau atāta pe etichetă. El adevărat întitula pe jude numai per „dle Kraus“, și judele îi zicea numai „Isidor“. Acum — fie căre jude e „Măria Sa“ și acusatul încă capetă înaintea numelui cuvintului „domnule“. O! cât de străin se simte omul astăzi pe banca acusaților!

Blau încă și-ar fi putut reîmprospeta în memorie episoade din trecut, el înse de astă dată a ținut de mai cu sfat a spune încă o dată întreg cazul nefericit, care l-a adus aici, ca martorii la timpul sēu să nu fie siliți ași bate capul cu reamintirea diverselor momente a pricinii.

Între acestea servitorul strigă părțile litigante în afacerea Bloch.

Blau și martorii întră la moment.

— Dar Bloch unde-l, întrebă judele.

— E a fară, — rēspunde Blau.

— Pentru ce nu vine în lăuntru?

— De sigur așteptă, să trimiteti după el o deputațiune, — zice suridēnd astutul Blau.

În momentul acesta întră și Bloch făcēnd o față scriosă și sērbătorēscă.

Judele îi aduce la cunoscință, că Blau l-a acusat cu vātēmare de onōre și calumnie, tot o dată îl întrebă, n'ar fi aplicat, să se rōge de tertare?

Bloch: Onorate dle jude! Eū voiū arēta pro primo: că n'am zis nimic despre Blau; pro secundo: că chiar de am zis ceva, am zis numai adevērul, și pro tertio: că eū atunci am fost într'o stare, de nici nu sciū ce am zis.

Judele: Blau a adus trei martori, cari sînt gata să jōre, că Dta întru adevēr al vātēmat pe Blau.

Bloch: A adus martori? Nu plătesc o cēpă. Cānd am fost mai tinēr și eū am figurat ca martor. Vē dau înse sfatul, Onorate dle jude, să nu credeți la martori.

Judele: Apoi lasă pe mine, sciū eū ce să cred și ce să nu cred. Acum să ne vedem de lucru. Dle Blau, spune, cum s'a întimplat pricina?

Blau: Ce să spun, dle jude, omul acesta așa m'a vātēmat de grōznic, în cāt să nu me fi ținut cei din jur, ași fi fost în stare, să-l sucesc grumazii ca la un pui de pasere!

Judele: Cum te-a vātēmat?

Blau: Cum? Spune, că l-am prāpădit inelul dșorei Vilma, ce mi l-a dat „zalog.“

Judele: Apoi ce s'au făcut inelul?

Blau: Sciū eū? L-am băgat în busunariū, cānd să-l dau înapoi, mai lea-l, dacă al de unde. Nu era ca în palmă!

Bloch: (malițios) Jacheta aceea de bună samă al împrumutat'o de la scamatoriul Bosco.

Blau: Vedeți, dle jude, că și aci mē vātēmă.

Bloch: Ce mai om simțitor! Nici să fie un getlemen. La urma urmelor ne-om trezi, că Adolf Blau e membru la casina națională.

Judele: Vedeți, cum mai sînteți și Dvōstră! Sînteți dōră cunoscūți vechi. La ce mai umblați pe la judecătorie. Împăcați-vē și mergeți frumūșel acasă.

Bloch: Dl jude are tōtă dreptatea. Eū am cunoscut și pe tatăl lui Blau. Pe el încă-l cunosc de vre o zece ani. De a fost la mine vre o petrecere, pe cine am chemat mai întâi? Pe Blau. Cānd am

întregul corp moral a bisericii noastre gr. cat. române prin păcatul *egoismului*, *indiferentismului*, *separatismului* și *servilismului*, lipsindu-ne arma solidarității, care singură este aptă a încorona cu laurii învingerii luptele purtate pentru cauzele sfinte și mari țintitoare spre regenerarea națiunilor, bisericilor, prin apărarea și recâștigarea drepturilor asigurătoare de existență și viitoriul acestora; cum va fi în stare biserica noastră ași aranja și disciplina din clerul său oștea pretinsă de interesul vital de a fi sată a nu fi mai mult biserică română, care oște să fie în stare a da pept cu falanga inamică, care voesce a ne despoia de clenodiile bisericii și a némului nostru.

A sosit timpul, și nu suferă un minut de întârziare, să rugăm pe Ilustrii Arhiepiscopii ai bisericii noastre gr. cat. române, ca și până când pe baza concesiunii de lipsă de la forurile competente de stat ne-am pute întruni în congrese mixte bisericesti, fără amânare să conchieme pe reprezentanții clerului în sinod diecesan și întru un *sinod provincial*, unde umbriți de harul Spiritului sfânt, prin cimentul conțelegerii și iubirii reciproce, să restituim și să redăm spiritul solidarității întregului corp moral a bisericii noastre cuprinse în cadrul provinciei mitropolitane gr. cat. române de Alba-Iulia-Făgăraș, să rēcorim fața scumpei noastre maice biserici brăzdată prin lacrimile stōrse de suferințele seculare.

În acel sinod uniți în simțiri, cugete și fapte să gravăm pe drapelul bisericii noastre emblema solidarității „viribus unitis”, și să ne înarmăm cu puternica armă a solidarității spre apărarea Sionului bisericii noastre.

Mitropolitul din Bucovina și studenții. Am pomenit și noi, că studenții din Bucovina au huiduit pe mitrop. Ciupercoveci, când acesta își părăsia reședința în prējma ss. Pasci. În contra demonstranților s'a pornit cercetare, care s'a sfirșit cu aceea,

avut vre o bucurie familiară, cine mi-a fost cumētru? Blau. Și la urmă unde am ajuns, și încă pentru ce? Pentru că i-am zis: Mēi Blau, nu te mai face, dă inelul acela în cōce. (Întorcēndu-se cātră Blau): Pentru ce n'ai zis: Nu te supēra, frate Bloch, inelul s'a pierdut, dar voiū cumpēra altul în locul lui. Atunci tōte s'ar fi isprăvit bine, atunci . . .

Judele: Sciți ce, nu mai întindeți atāta vorbă, dați-vē frumos mēna și ve împăcați.

Își strīng mēnile.

Judele: Acum imi place, așa se cade la nisce ōmeni ca Dvōstrā.

— *Bloch:* Că dōră eū nici n'am fost mēnios pe el. El tot de una mi-a fost omul meū și eū asemenea. (Cātră Blau): Poți veni la mine și de aci înainte, când vrei tu. Te vēd bucuos. Din când în când poți da și câte o ghicitoră dōreii Vilma, dar nu în afurisita aceea de jachetă, ci dacă ai — într'alta!

I. B.

că stud. Lușanschi e pedepsit cu 100 fl. ori 14 zile arest, cei alaiți cu 50 fl. ori 7 zile arest, ēr Adrian P. Dessean, rigorosant în teologie, a fost provocat, să părăsescă Bucovina fiind și eliminat de la universitate și espulsat. Pricina acestor turburări e de a se căuta în faptul, că Românii sīnt mereū desconsiderați, fiind preferiți la ocuparea de posturi înalte preoții ruteni, de multe ori nevrednici. Așa, pe noul prof. univers. Jeremijezuk, după cum cetim în „Telegraf”, Asociațiunea clerului ort. or. din Bucovina în una din ultimele-i ședințe l-a declarat de eretic pentru edarea unei cărți pline de doctrine anti-ortodoxe; și cu tōte că e lipsit de ori ce enalificațiune, individul acesta, în contra hotărrii corpului profesoral, a fost numit profesor universitar.

Ajutorul de stat. — Foile noastre de zi continuă a se ocupa mereū de cestiunea ajutorului de stat, prin care guvernul vre să demoralizeze clerul nostru, făcēndu-l dependent, nu de arhiepiscopii săi, ci de grația cutărui slusbaș inferior.

Dăm în următoarele un frumos articol apărut în „Tribuna” de Duminecă, care e un echo la celea scrise de noi în numerii trecuți:

Pāne, pāne cerem, noi ce zilnic în numele nostru și al credincioșilor cerem tatălui ceresc: „pānea noastră cea de tōte zilele, dāne-o nouē astăzi”. Și ce vină e, că cerem pāne?! Nu e vină, când pānea ce o dorim e pāne cinstită, când pānea e pāne și nu otravă. Noi pāne cerem, căci sīntem flāmānși și goi: dar „Ei” pāne mișea ne întind, pāne ce omōră sufletul. Și am fi netrebnici, când mēnile noastre tremurătoare le-am întinde după această pāne, ce păcătoși ne face și față de altar și față de neam. Am fi netrebnici și față de altar și față de neam, înaintea căroră curați și nepătați trebuie să fim în tot momentul.

Noi nu mai sīntem ai noștri, ci ai altarului și nēmului; din clipa când ne-am logodit cu Christos, jurāmint am pus, jurāmint de credință altarului românesc și prigonitului nostru popor. Juruiți sīntem noi pe tōtă viața acestora, și când ele cer, pentru ele și mōrte trebuie să suferim — chiar și rușinōsa mōrte de fōme. Dar pāna acolo n'am ajuns! Sīntem flāmānși și goi, dar nu chiar așa cât și pānea otrăvită să fim siliți a o primi!!

Să bāgăm bine de samă ce primejdie se ascunde în nouele ajutōre de stat; cum țintesc la nimicirea independenței noastre, — cum vrei, să ne tragă cu câte 30—50 fl. în viața rușinōsă a lingăilor. În tinerețe, când deschise ni-au stat carierele, am desprețuit — și cu tot dreptul — oficiile de stat, posturile plătite ale lingăilor. ne-am îndestulit a fi preoți sēracl, dar Romāni. Și acum să ne alungăm acești scrupuli, să ne renegăm simțemitele și judecata pentru 30—50 fl.?

Sciū preoți, cari o dată au fost păstori însuflețiți, cari și-au condus poporul la frumōsa manifestație de la Cluș, cari lucrau pentru însuflețirea și luminarea credincioșilor — și acum de când ajutorul se capētă prin recomandāția pretorilor, își nēgă tot trecutul, tac și nu se amestecă. „Nu e politica de noi, de la sate — las, s'o facă cei de pe la gazete”, încep a zice unii din cei miluiți. Dar atunci ce folosese versul celor de la gazete? Ce rost mai are lupta și munca acestora, când ea nu e spriginită și nu e cetită celor însetați de adevēr și nepricepuți la cetit; când cărturarii săteni nu sīnt îndemnați și propovediți întru iscodirea adevērului, întru observarea și priceperea primejdiilor ce ne amenință?!

Preoții tot de una au fost conducătorii frești — nu numai mic, ci chiar mari și fruntași — ai poporului nostru; conducători trebuie să fim și pe viitor. Dar, ca să rămână ce au fost și sīnt, trebuie să-și apere independența, trebuie să se ferescă de păcătōsa miluire ungarescă.

Nu vrei, să învinuesc și să suspiciōnez pe cei ce au fost învredniciți până acum de ajutor — de și mulți vrednici sīnt de învinuire. Vrei, să amintesc numai, că mila din firea sa înmōie inimile — mila nobilă spre bine, cea păcătōsă spre rēu și fără-delegi. *Milă păcătōsă e mila lor, spre rēu ne și îndemnă, spre rēu ne și înmōie inimile.*

Numai în zilele trecute ni-a descoperit, „Revista Orășiei”, păcătōsa purtare a unui preot, ce de dragul ajutorului nu mai cutēză nici „foi” să-și aboneze. O pildă de slăbiciune ne istorisesc și „Unirea”, de prin părțile Ibașfalăului, cum preoții noștri s'au lăsat a fi trași pe sfōră de păcătōsul pretor, — dar acești preoți și-au spēlat pata prin frumosul decis sinodal din 3/15 Mai; ce bine au sērbătorit această zi sfintă!

Și câte mai sīnt plecaciunile, ce nu se spun? Câte interese mici și mari de ale comunelor nu s'au operat, numai și numai să nu supere pe dl notarēs?! Ne plecām, ne căciulim atāt de mult pentru 30—50 fl.; dar ce vom face, când suma va fi mai mare? Ce vom face? Nu rēspund, că prea mi-se stinge nădejdea.

„Unirea” pledēză pentru o sfortare în ōra a 11-a, îndemnă să grijim mic și mare, mirean și cleric de această primejdie, să apērăm clerul de această subjugare — vindere; ea pledēză pentru congruarea clerului cât de cât, dar din puterile noastre. Să fie zădarnică lucrarea această? Nu chiar! dacă una vom fi cu toții, ca într'un lucru, așa de adānc tăietor nu numai în viața bisericescă, ci și în cea politică: în tōtă viața noastră națională. Să ne dăm samă o dată de primejdia ce ne amenință și mic și mare, cleric și mirean una să fim, ca ceva cât de cât să mântuim.

Din partea clerului de la sate — sērac și necājit — se aud voci de o sfintă însuflețire, de o mārētă jertfire. Să facem, ca această însuflețire, acest spirit de jertfire să creșcă și să nu slăbescă, să tragă în rociul său pe toți cei slabi și îndolnici.

Sinōdele protopopesei trebuie să respingă o dată cu tōtele, la un loc întrunite, această milă otrăvitoare.

„Richitēnul”.

Revistă bisericescă.

Austria. La signalul lui Schōnerer, ca Nemții din Austria să se rupă de Roma, s'au fost ținut mai multe întruniri de ale protestanților. Acum a venit rindul, ca și catolicii să-și manifesteze simțemitele lor. În sēptēmāna trecută s'a ținut în Viena o mare întrunire a catolicilor, în carea s'au condamnat micile turburări nāscute din lozinca lui Schōnerer. De altmintea pe cum se vede din o statistică apărută din incidentul adunării de mai sus, strigătul lui Schōnerer, pentru catolicismul din Austria nu va avē ceva efect. În Austria sīnt 22 milioane de catolici. Dintre acestia Schōnerer a voit ca în anul acesta să apostaseze numai 10 mil. Speranța fusese l-a înșelat, căci pe cum se vede din numărul apostatilor, nu va avē nici jumētate din cât și-a propus. Și dacă lucrul merge așa când spiritele sīnt mai agitate, ce vom zice, când focul se va stinge?

Revistă politică.

Afaceri interne. Terminându-se periodul al doilea al sesiunii parlamentare 1896—1901, încă în săptămâna trecută, s'a început sesiunea a treia. După vacanțele de Rusalii și redeschiderea ședințelor, părinții patriei se vor ocupa cu pactul cu Austria și cu cuota. Consultările, care s'au ținut în privința acesta în Pesta, pe cum amintiam, nu au dus la nici un rezultat. Ele au fost continuate în zilele trecute în Viena, unde au mers dintre ministrii magiari Széll, Lukács, Darányi și Hegedűs.

Sfaturile înse nici în Austria până acum nu au dus la nici un rezultat.

Austria. În fine Nemții, după ce au stat fără nici un program comun de luptă timp de trei ani, și-au format pretenziunile în un program, pe care l-au dat publicității în Dumineca trecută. La compunerea lui nu au luat parte Nemții din partidul catolic popular, care aparține majorității, pe cum nici grupul lui Schönerer și Wolf.

Programul este compus din trei părți. În partea primă e vorbă despre cerințele generale național-politice, în partea a doua se tractează despre unele principii generale asupra regulării despre folosirea limbilor, și partea a treia e rezervată pentru unele dispoziții speciale pentru țările singuratiche.

În partea primă, zic autorii programului, că bazele pentru aplanarea certelor naționale în Austria, se pot afla numai prin recunoșterea pozițiilor, ce au avut-o Nemții în decursul vécurilor, și că menținerea acesteia este stîlpul principal pentru viitorul acestui stat. Prin urmare ei cer, ca de aci în colo să nu mai fie îndeplinite cererile diverselor popoare în defavorul Germanilor, pe cum s'a practisat de câți va ani. În urmă, respingând toate tendințele de drept public ale celor alalte popoare, țin ferm la constituție și la unitatea statului, și cer ca numele celei alalte părți din monarchia noastră, să fie simplu „Austria” și să nu mai fie „regatele și țările reprezentate în Reichsrath.”

În partea a doua, dintre punctele mai însemnate, relevăm următoarele: Tote edictele, ordonanțele și îndrumările în cestiunea folosirii limbilor să fie desființate fără excepțiune. Cer valabilitatea unei limbi generale mijlocitoare, și limba acesta să fie cea germană. Ea să fie limba Reichsrathului și a tuturor celor alalte locuri centrale. Voesc, să se susțină tripla alianță și mai ales bunele raporturi cu Germbnia.

În urmă pretind, că cu excepțiunea provinciilor curat germane, cum sînt Austria de sus și de jos, Salzburg și Voralberg, toate cele alalte să fie împărțite, din punct de vedere al limbei, în teritorii curat: germane, slave, italiene ș. a. și pun ca condiție sine qua non în programul lor, ștergerea §-lui 14 și înlocuirea lui cu alte dispoziții legale, care să dea guvernului puțința, ca în cas de lipsă să poată rezolvi și fără parlament cestiunile urgente.

Corespondințe.

Răspunsul nostru.

Ma! în post am fost scris un „glas la congruă,” un glas pesimist, ca a unuia ce cu durere vede réul, fără să aibă tăria a crede în vindecarea lui. Glăsuirea aceea nu era a mea, căci vorbit-am numai în numele celor necăjiți, în numele acelora, despre cari cu durere credeam, că vor întinde mîna după banii străini, fie din sărăcie fie din alte slăbiciuni. Și glas la glasul meu n'a mai resunat. Înțeleg glas spriginitor, dar sunat-au glasuri însuflețitoare, glasuri ce arătau primejdia bisericii noastre, glasuri de apărare a sfințului nostru avut, atât de tare primejduit prin mila celor de la tăria lumescă, prin mila ce ne desprețuesce atât de mult: pe cei mici, cât și pe căpeteniile noastre bisericesci, prin mila, ce nu ne ajută, ce nu se imparte după vrednicie, ci după nevrednicie. Sînt mîndru, că primele glasuri falnice contra acestei păcătoase miluirii au fost rostite de frați „Câmpeni”, că între cele dintăi protestări sinodali a fost și a unul protopopiat câmpian. Cele alalte protopopiate de ce întărdie? De ce întărdie însuflețitul rost al atător și atător preoți, cu cari ne place, să ne fâlim, pe cari îndatinați sîntem a-i privi ca pilde în faptele noastre bisericesci și naționali??! Una să fim cu toții în fața milei lor, scârbă să ne cuprindă pe toți. Prea am fi vrednici de disprețul tuturor, când ne-am lăsa ispitiți de 30—50 fl. Frați preoți! mari și mici, avuți și săraci, tari și slabi de ânger! cetiți cu toții „Întrebările la ajutorul de stat” din Nro 20 al „Unirii”; cetiți-le și le recetiți și apoi ve dați răspunsul. A fost întuneric și nescire în lucrările noastre, învălmasală și rătăcire în pașii nostri, un glas ne trebuia, un glas din centru. Acuma îl avem! e și românesc și însuflețitor, dar și blînd muștrător. Răspuns așteptă aceste „Întrebări”, și răspunsul nu pôte fi altul de cât: *Nu primim! sîntem săraci, goți, flămîndi, dar milă josnică nu primim!! Greul vietii noastre numai noi ni-l scim, dar de luptă nu ne înfricăm și una vom fi cu căpeteniile noastre bisericesci, aperiind stégul sfinței noastre biserici.*

Acesta e singurul răspuns ce-l putem da!

Câmpianul.

Noutăți.

Din arhidieceasă. Rsmul *Simion P. Mateiu*, canonic mitrop. abdicînd din oficiul de cassar la Cassa centrală arhidieceasă, a fost numit în locu-l cu ziua de 1 Iunie n. Rsmul *Dr. Aug. Bunea*, canonic. — On. *Ioan Albon*, paroch în Doștat a depus la Ven. Capitu mitrop. 6 acțiuni „Arieșana” ca fundațiune pe numele „Ioan și Andrei Albon” pentru cultul gr. cat. din *Palatca*. — On. *Iosif Moga* adm. paroch. în Șalcău a fost transferat în aceeași calitate la parochia *Cistelec* în districtul protopopesc al Cătinei.

Notă inginer român. Dl *Ilie Dopp*, susținînd cu succes examenul special a obținut diploma de inginer comassator. Dl Dopp e un tîner harnic, care își pricepe bine chemarea și a scris o folositoare broșură despre lucrările de comassare.

Directorul fundațiunii Șulțane e convocat în ședință pe ziua de 16 Iunie n. Comisiunea de trei își va începe lucrările încă de Joi în 15 n.

Pentru internatele de fetițe și băieți din Blaș. Zilele acestea a apărut o prea frumoasă piesă musicală intitulată *Polca internatului*, dedicată dnei directoare *Aurelia n. Solomon*, și compusă de dl prof. *Iac. Mureșan*. Piesa se vinde în favorul internatului de fetițe cu prețul de 50 cr. Tot atunci a apărut și traducerea lui *Crețulescu „Ohezeșia”*, dramă în 3 acte, prelucrată după „Neguțătorii din Venetia”, prețul 25 cr. Venitul curat e destinat pe sama internatului de băieți. Dorim din inimă ca începutul acesta să aducă celea mai frumoșe rezultate.

Desvălirea statuei lui Carnot. Duminecă s'a desvălit statua lui Carnot în Dijon. S'au adunat francezii din toate părțile țării. Ministrul president Dupuy, în vorbirea ce a ținut-o a combătut demoralizarea unor omeni, care recurg la mijloce extrem, pentru a schimba fața lucrurilor din lume.

Congrua românilor gr. ort. După ce sinodele eparchiali n'au fost de acord asupra primirii sau neprimirii congruei oferită din partea statului, s'a convocat congresul național bisericesc pe mâne Duminecă la 28 crt. și până atunci înse consistorul mitropolitan adunat la Sibiu, a hotărît, să propună congresului primirea întregirii salariilor preoțesci.

Esamenul de calificățiune cu învățătorii din arhidieceasă, se va începe în 9 Iunie n. Vineri. Sâmbătă Luni, Marți și Miercuri, vor fi esamenele scripturistice, și de Joi în 15. Înainte, se vor face esamenele verbali. La sfîrșit va fi examen de praxă cu elevii școlii de praxă. Cei ce doresc să-și câștige diploma de calificățiune vor avea să-și cêră admiterea de la Preav. Consistoriul.

Scolastic. După cum ni s'a comunică din Sin-Mihaiul-de-Câmpie, despărțemintul Cătina al reu. învățătoresci arhidieceșane și-a ținut adunarea generală străjuiți de pretor și gendarmi. Nu pricepem, cum învățătorii au putut suferi amestecul acesta al pretorului. Trebuia să-i arete, că dînșii au statute aprobate și de guvern și să-l roge, să-l părăsescă.

De la Reuniunea învățătorilor gr. cat. Comitetul central al acestei reuniuni e convocat pe 20 Iunie, în ședință spre a hotări asupra terminului tinerii adunării generale.

Societatea pentru fond de teatru român, cum anunță „Familia”, nu-și va ținea adunarea generală anul acesta la Abrud, după cum se plănuse, și acesta din cauza morții regretatului advoc. Ales. Filip.

Teatru în Veza. Têranii români din Veza ni-au pricinuit Duminecă o plăcută surpriză cu producțiunea teatrală. Au luat parte o mulțime de public din Blaș și țărani din Veza. Piese „Cărlanii” și „Arvinte și Pe pelea”, au fost jucate bine, special adăua a fost interpretată peste așteptare. Felicităm pe inițiatori pentru această frumoșă idee, prin care să ajută și fondul scolar și se promovează deșteptarea poporului.

Cruceii cei vechi de abia mai au de trăit câte va săptămâni. Ziua de 30 Iunie n. va fi cea din urmă în care vor mai putea fi schimbați pe la perceptorate. De atunci în colo nu-i va mai primi nime.

De la societatea „Petru Maior”. Primim următoarea rugare: Toți acei stimați domni, dămne și domnișore, cari au primit să vîndă bilete pentru serata lit. musicală din 4 Maiu a. c. a societății „Petru Maior” sînt rugați să trimită banii încasați și lista contribuitorilor, începînd din ziua de azi la adresa societății „Petru Maior”. (Bpesta IV. Molnár uteza 20. II. 10 A) de ore ce comitetul arangiator al numitei serate închiind socotelele, le-a predat societății. Bpesta 22/V. 99. Pentru comitetul arangiator. *Ioan Pop* președinte *George Breban* cassar.

Necrolog. † *Marița Rogozan* preparandistă absolută de Blaș, a repausat la 24 Maiu n. în anul al 19-lea al etății sale.

Necrolog. *Valerie Petru Bologa*, dirigent al filialei „Albina” din Brașov, a repausat la 23 Maiu n. în etate de 45 ani, în al 11-lea an al căsătoriei.

În vezi amintirea lor!

PARTE SCIINȚIFICĂ-LITERARĂ.

Credința vécurilor creștine celor dintâi în fecioria Născătoarei de Dumnezeu.

(Continuare.)

În dată în tratatul următoriu grăesc s. Zeno de repețite ori despre acela-și lucru: „(Fiul lui Dumnezeu) intră în șanctuariul bisericii celei fecioresci, — odihnesce bucuros în locașul cel înfloritoriu al castității și-și gătesce în trupul sfintei Fecioare un trup, pentru ca să se nască după hotărîrea sfatului său. — O, ce minune! Fecioara lea în pânțec de la acela, pe carele-l nasee; se îngroșă trupul ei prin maiestatea lui, nu prin semință, și Fecioara cuprinde pe acela, pe carele lumea și plinirea lumii nu-l cuprinde. Într'aceea membrele scot la ivelă pe Ziditoriul său, și lucrarea îmbracă în formă pe măiestrul său. Maria nu nasce cu dureri, ci cu bucurie. Se nasce Fiul fără de tată, dară el nu e întreg al mamei; el are, să-și mulțămescă și-și, că a fost conceput, el împărtășescă mamei aceea, că s'a născut; și acesta se minunează, că a primit un Fiul ca acesta, despre care nu s'ar puté crede, că își are originea dintr'însa, dacă nu din motivul, că dînsa rămâne și după nascere fecioară nevătémată, în ce chip a fost mai înainte de concepere.“¹⁾ Pe scurt „Maria a fost fecioară după căsătorirea sa, fecioară după conceperea sa, fecioară după Fiul său.“²⁾

De altmintea nu e mirare, că chiar s. Zeno a fost în apus unul din lăudătorii cei mai vechi ai pururea Fecioarei. El a fost adecă cel dintâiu, carele a introdus în apus instituția mănăstirilor de călugărițe, și ast fel i-s'a îmbiat motiv și prilej de a zugrăvi cu însuflețire idealul virginității. Chiar de aceea ni-se imbie și noué aci motivul și prilejul de a grăi câte va cuvinte despre legătura dintre convicția despre fecioria perpetuă a Mariei și dintre prețuirea crescândă a vieții fecioresci.

Deja s. Scriptură declară viața feciorescă de culmea deplinirii creștinesci pe sama celor ce pot cuprinde (Mt. 19, 11 ur.; I Cor. c. 7). De aceea viața feciorescă începând deja de pe vremea Apostolilor s'a împărtășit în o venerare din ce în ce tot mai mare. Clemente din Alesandria, Origene, s. Metodiu, s. Atanasiu, s. Ciril din Ierusalim, s. Ilariu, s. Vasiliu, s. Gregoriu din Nazianz, s. Gregoriu din Nissa, s. Epifaniu, s. Ioan Crisostomul, s. Ambrosiu, s. Ieronim, s. Augustin par a nu găsi cuvinte de ajuns, cu cari să laude și să preamărescă viața feciorescă. S. Metodiu a scris „Ospetul celor zece fecioare“ voind, să opună scrierea acesta Symposionului lui Plato, care are de obiect dragostea, *ἔρωσ*. S. Părinte preamăresce deci în scrierea acesta a sa fecioria și arată însemnătatea ei și legătura ei cu creștinismul. Poesiile s. Gregoriu din Nazianz și scrierile ascetice ale s. Vasiliu numai le amintim și relevăm, că s. Gregoriu din Nissa a scris asemenea o carte „Despre feciorie“ zicând într'însa despre feciorie, că ea „este mai pe sus de totă lauda“. S. Ioan Crisostomul încă a scris o carte „Despre feciorie“, érá s. Ambrosiu a scris patru cărți, cari tracteză despre obiectul acesta.

Scriitorii bisericesci amintiți declară fecioria mai ales de un mijloc, prin care omul se deslégă de tóte grijile și poțtele pămîntesci, pentru ca în libertate deplină a spiritului să se potă împreuna cu Dumnezeu și să potă dobîndi deplinirea creștinescă. Ei numesc fecioria martiriu și a nume nu martiriul unei clipe scurte și trecătoare, ci martiriul unei vieți întregi petrecute în lupta împotriva ispitelor trupului și în a aleșuirilor satanei.³⁾ De aceea acelora, cari au trăit în feciorie, după Apoc. 14, 3 urr. li-se asigură o tréptă mai înaltă a fericirii în ceruri; pe ei ca „ceta cea dintâiu“, ca „ceta sfintă“ îi conduc ângerii în locașurile cele fericite mai înainte de cât pe cei alalți.⁴⁾

În ce chip impletesc ss. Părinții în scrierile sale cele despre feciorie preamărirea Mariei, ne arată mai ales s. Ambrosiu în cartea „Despre instrucția unei fecioare“, pe cum și cei alalți scriitori amintiți. Ajungă înse aci un citat din s. Atanasiu. În comentariul său la Evangelia după s. Luca esplicând acest mare

dascal al bisericii cuvintele Mariei „Că a căutat spre umilința servitórei sale, că étă de acum mă vor fericii tóte némurile“ scrie următoarele: „O, cât este de mare bogăția fecioarei! Deprinderea celor alalte virtuți legea o poruncesce tuturor, fecioria înse întrece legea, se sirguesce cu totă povățuirea vieții spre o țintă mai înaltă, e un criteriu al lumii celei alalte, o iconă a curăției ângerilor. Așî puté, să grăesc multe despre ea, dară ca să dovedesc mărima virtutii acesteia, voiú. să zic în loc de tóte numai una: Domnul universului, Dumnezeu Cuvîntul, după ce Tatăl voia, să trezescă și înescă lumea, nu a ales pe alta, fără o fecioară, ca să fie mama acelui trup, pe carele a voit dînsul, să-l porțe. Așa s'a întâmplat; și așa a locuit Domnul între noi ca om, pentru ca în ce chip lumea s'a înființat printr'însul, așa și verguria să-și lea începutul dintr'însul, și érá-și printr'însul să se dăruescă grația acesta ómenilor și să petrécă între ei spre folosul lor. Ce obiect de laudă este acesta pe sama fecioarelor, și ce criteriu al dumnezeirii este acesta întru dînsul, se poté cunoșce din acestea. — Dară ceea ce s'a întâmplat Mariei, aceea servesce tuturor fecioarelor spre glorie, căci ele de acum înainte sint legate de dînsa ca nisce surcei fecioresci de rădăcină.“¹⁾

Dară mai înainte de ce am continua a tracta despre legătura dintre prețuirea vieții fecioresci și dintre credința în fecioria neîncetată a Mariei espunând istoria luptei împotriva ereticului Iovinian, să mai audim cuvintele câtor va contemporani de ai lui Zeno.

S. Epifaniu bună órá citează cuvintele de la Isa. 66, 7: „Mai înainte de a nasce, ceea ce s'a apropiat, să nască, mai înainte de a veni durerea naserii a fugit și a născut fecior.“ Cuvintele acestea s. Părinte le privesce de dovadă profetică despre aceea, „că Fecioara a născut fără de dureri, ceea ce altul nu s'a mai întâmplat nici o dată.“²⁾ Érá airia zice despre Christos, că „s'a făcut în pânțecul Fecioarei cu adevărat, s'a purtat timpul obicinuit, s'a născut prin organele naserii nepétat, neîntinat, nemânjit.“³⁾

S. Efreu Sirul († 373 ori 379) zice în una din cuvîntările sale de la Nascerea Domnului, că muierele evreesci cuprindeau poziție subordinată, calumnierea putea. să le aducă perire, dară „ori ce causă de bănuire și ori ce pretext pe sama calumniatorilor a delăturat Maria, căci ea a păzit pururea nevătémată sigilul fecioarei.“⁴⁾ În cuvîntarea sa „Despre schimbarea la față a lui Isus Christos“ exprimă s. Efreu aceea-și idee. „El (Christos) i-a dus (pe Apostoli) pe munte, ca să le arete, că el e Fiul lui Dumnezeu, carele fiind născut din Tatăl mai înainte de toți vecii la sfârșitul timpului hotărît a primit din Fecioara trup, și pe cum a știut însu-și, s'a născut fără de generare și în chip negrăit, păzind nevătémată fecioria (mamei). Unde adecă va Dumnezeu, acolo se învinge rînduela firii. Dumnezeu Cuvîntul a locuit în sinul Fecioarei, fără ca focul dumnezeirii lui să ardă membrele trupului Fecioarei, ci el a păzit-o nevătémată în timpul celor noué luni.“⁵⁾ Érá în una din cuvîntările sale îndreptate împotriva ereselor esplică s. Părinte idea acesta mai de aproape în chipul următoriu: „Firea Fecioarei nu s'a despecetluit, când s'a conceput Christos, de aceea nu s'a deschis ea nici cu scopul naserii, când s'a născut. Pânțecul născătoarei nu s'a rupt. — De aceea nici pruncul nu a păgubit sigilul fecioarei, și nici Fecioara nu a simțit durere. Ea adevărat că s'a deschis din cauza măsurilor trupesci ale pruncului celui ce s'a născut în lume, dară s'a întors din nou în starea sigilată, în ce chip crețele scoicilor, dacă au slobođit dintru sine mărgăritariul, se întore din nou la împreunarea și sigilarea lor cea nedespărțită.“⁶⁾ Textul acesta e nespus de instructiv și în altă privință, dacă ne reprezentăm contextul lui. S. Efreu polemizează adecă în tratatul acesta mai ales în contra lui Marcion și în a altor Gnosticilor doceți, dară nu se lasă a se răpi ca Tertulian și ca Origene la aceea, ca să susțină ori cel puțin să concedă vătémarea sigilului fecioresc al Mariei; el pe lângă conceperea adevărată și pe lângă nascerea adevărată susține fecioria nevătémată și dovedesce chiar prin acesta, că pe vremea lui credința în fecioria neîncetată a Mariei era mai întărită, de cum a fost în vécul al III-lea.

(Va urma.)

¹⁾ Ibid. tract. 9.²⁾ Lib. I. tract. 5. n. 3.³⁾ S. Metod. Conviv. VII. 3.⁴⁾ S. Clem. Rom. ep. I. ad virg. 4 (de pe la an. 400); s. Metod. Conviv. I și VIII.¹⁾ S. Atan. Comm. in Lc. Galland. V. pag. 187. Ed. Maurin. I. pag. 1270.²⁾ Haer. XXX. 20.³⁾ Anaceph. 1106 Pet.⁴⁾ De nativ. sermo IX. T. II. syr. et lat. pag. 427. Ed. Rom. 1732.⁵⁾ La Zingerle T. I. pag. 237.⁶⁾ Adv. Haer. T. II. graec. et lat. pag. 266 ur.

Amalrich regele Ierusalimului și cei doi peregrini.

(Narațiune istorică).

(Continuare.)

Ștefan călugărul templar îi răspunde: „Ceea ce spui este adevărat, noi nu dispunem de atare lucruri. Casele și castelele noastre sînt simple, fără podobe; dar pentru aceea, înaintea mea voi nu sînteți mai fericiți. Voi vă petreceți viața în belșug și în chef, pe cînd noi trăim cum putem în castre. Cu toate acestea modul nostru de trai ne întărește, pe cînd al vostru vă moleșește. Noi sîntem tot de una destoinici de a purta arma și de a combate pe dușman cu sabia și cu barda în mână, voi dedați plăcerilor vă descurajați și totă lupta o concedați străinilor. Eți pentru ce nu vă țin pe voi mai fericiți.“ Sultanul se miră de recela, cu care privesc acești barbari plăcerile vieții orientale. Aici l-au întâmpinat cei mai distinși dintre eunuci și l-au condus în o altă curte cu mult mai pompoasă de cît cea de mai înainte. Jur împrejur erau colivii frumoase pline cu animale selbatice de totă specia. Elefanții și celelalte monstruosități aveau adevărate temple, prin a căror colonne puteai străbate aproape de ele.

Lângă basenele cu apă stăteau lei domesticiți, cari își urmau la ori ce semn, în tocmai ca și câinii cei mai dresați. Unul dintre dînșii nu s'a bucurat de sosirea străinilor. În continuu îi privia mînios și morăia. Hugo din Cesarea pe cum și templarul Ștefan nu l-au scăpat din ochi.

„Eu nu mă încred în bestia acesta“, zise Hugo: „ar fi consult, să o închideți în colivie. Dacă se apropie de mine, eu trebuie să oucid.“ „Să nu te gîndesci la de astea, Dle. Leul acesta e favoritul Califului. De câte ori vine în curtea acesta se jocă cu cămașa lui și îi dă însu-și de mîncare.“

„Eu îți spun, că îlucid, cît ce se apropie de mine.“ Aded în ascuns dete poruncă servitorului, ca să-l amăgescă pe leu în direcția, pe unde mergeau dînșii, ca să vadă ce va face străinul curajos.

Ajungînd era-și în apropierea lor, leul se ridică asupra lui. Într'o clipită cavalerii scosă sabiile și de o dată trăsîră pe dobitoac în căfă, și în cîte va minute fu mort.

Servitorii începură, să strige: „Alah! Alah! Ce va fi de capul nostru, ați ucis pe leul favorit al Califului. Noi sîntem perduți“.

„Dacă s'a întimplat așa, nu sîntem noi de vină, ci voi, cari ați voit, să ne dați pradă bestiilor.“ Șaver tot îngălbini și începu, să tremure. „Cavalerilor, voi ați fost prea pripiti! Acum așteptați. Am să anunț califului nenorocirea; pôte din asta nici nu vă mai dă audiență.“ Califul cînd a sosit Șaver ca să-i raporteze, scia tot de cele întimplate. Pe cît era el de laș și timid, pe atîta admira curajul celor doi străini. Ast fel laudîndu-l pentru bravura sevărsită le-a zis, că are să le facă jurămîntul.

Capitolul V.

În audiență la Califul.

Șaver se reîntorse de la Calif cu față veselă. Dar în loc să spună adevărul, zice, că Califul cu blîndeța-i cunoscută a iertat pedepsa, ce o merită străinii barbari.

Din curtea fierelor selbatice trecură prin un lung șir de alte curți, una mai pompoasă ca cealaltă, până ce în sfârșit ajung în una, care era fără pîreche. De aici ajung în un loc ticsit cu ostași înarmați. Prezența acestor ostași în felul cum erau așteptat uimirea cavalerilor. Armele și uniforma lor erau de o strălucire estra-ordinară. Sultanul Șaver apropiîndu-se de cavalerii le zise: „Acum sînt aproape de Calif, deslegați-vă încălțămintele picioarelor și descoperiți-vă capetele.“

„Asta nu se pôte“, răspuse Hugo. „Numai înaintea Dumnezeului meu mă presint cu capul descoperit; ghetele înse nu le trag nici în biserică. Cum poți pretinde, ca unul domn pămîntean să-i fac mai mare cinste de cît atot puternicului Dumnezeu! Dôr regii toți sînt al lui supuși.“ Ștefan aprobă răspunsul lui Hugo și nu-și descopere capul. Înzădar a cercat sultanul, să-i capaciteze; el rămân neclintit. Șaver neavînd în cătrău îl conduce într'o sală, despre care însu-și, mărturisia că e una dintre cele mai frumoase săli din lume. Sala acesta în mijloc era despărțită cu o perdea, ce atîrna din plafond, grea cu aur și pietrii scumpe, în cît ușor ai fi putut cumpăra un regat întreg.

Înaintea acestei perdele se prosternă sultanul Șaver, de trei ori sărută padimentul și îngănă o rugăciune. Gata cu rugăciunea își depune sabia, ce-l atîrna de umeri și se aședă jos. Cavalerii rămân în picioare cu sabiile lângă dînșii. Ei își leau o poziție marțială, gata de a înfrînge ori ce, ce pentru dînșii ar fi degradator. Perdeaua se desface de o dată și trimișii vîd în fața lor pe Califul Aded ședînd pe un tron de aur. El era cu fața acoperită, mîinile îi erau înmănușate. În felul acesta trimișii nu vîdă alt ceva de cît hainele bogate, cari îi acoperiau corpul. Atîta au putut conchide, că e tînăr. De o parte și de alta stăteau pagii frumos costumați, privirile lor erau țintite spre pămînt.

Sultanul Șaver se ridică și cu mîinile încrucișate pe pept se apropie de tron plin de umilînță. Aici din nou se aruncă la pămînt, sărută picioarele Califului și așteptă, să-l dea voe, să vorbească.

Califul face semn cu mîna. Sultanul începe: „Tu, care ești sora pămîntului, stăpînitorul tuturor credincioșilor, spaima dușmanilor și părintele tuturor, cari locuesc pe văile Nilului! Nureddin din Damasc a intrat în Egipt cu o armată fără număr. El a făcut jurămîntul, că va pune mîna pe tine, pe locuitorii îi va duce în sclăvia și ți-a ocupa tronul.“

Califul fără să se descopere îi răspunde ast fel: „Tu ai, să-l atacă, să-l alungi oștirea; ăr pe dînșii să-l arunci în prinsore.“

„El nu e aici, ci a trimis pe Șircuh și pe nepotul său Saladin.“ „Atunci îi vei ucide pe aceștia.“

„Fiți al paradisului, ași face bucuros acesta, dar nu am puteri de ajuns. De aceea am închiat alianță cu regele Amalrich din Ierusalim, care a venit în ajutorul nostru cu o oște puternică.“

„Cum sună pactul?“

„Să-i plătim pe au 400.000 ducăți și să-i dăm și noi ajutor în cas de pericol.“

„Spune-le trimișilor, că aprob pactul.“ Sultanul acum ajunsese în o poziție penibilă. Nu scia, în ce mod să spună Califului dorința lui Amalrich, ca să nu-l supere. În

urmă luîndu-și inima în dinți îi zice: „Tu lucifer al rezultatului, căruia ți-se închină popore, nu-mi lua în nume de rău, dacă cutez să-ți aduc la cunoștință dorința regelui creștin. El nu se mulțamește cu jurămîntul meu și cu pecetea țării, ci așteptă ca să jore și Califul.“

Califul Aded rămase surprins la o atare pretensiune. Gardiștii din jurul tronului erup în strigăte la adresa regelui creștin, care vre să-și bată joc de sfințenia Califului, și ridicîndu-și sabiile se îndreptă spre cavalerii. Vîdînd acesta Ștefan întorcîndu-se spre Hugo zise: „Mi-se pare, că mișei acestia vre, să ne ucidă, și ast fel să scape de pretensiunile noastre. Apropiete de mine și apără-te vitejesce.“

„Pe sîngele mîntuitorului, poruncesce smintitilor acestora, să-și retragă armele, alt cum la toți le rătăzăm capetele! Califul face semn gardiștilor, cari slugarnic își depun sabiile și se retrag. Apoi întorcîndu-se cătră trimișii regelui le vorbesce ast fel: „Hugo din Cesarea și Ștefan, să nu vă supere mînia argaților mei, fiind că după obiceiurile noastre pretensiunea regelui vostru ei o socotesc de insultă. Cu toate acestea, am să jor, fiind că îmi place de curajul vostru, și dacă și cei alaiți comilitoni ai voștri sînt ca voi, atunci alianța acesta numai de folos pôte să-mi fie. Eți prindem mîna, ca se fac jurămîntul.“

Hugo pretinde de la Calif să-l întindă mîna desfăcută și nu înmănușată. Așa cere sinceritatea și încrederea reciprocă, așa se practisază jurămîntul la creștini.

(Va urma.)

Bibliografie.

A apărut:

Conferințele invetătorești din Arhidiocesa ortodoxă română a Transilvaniei, ținute în 30 și 31 Aug. 1898 e titlul unei broșuri la tot casul de mult interes pentru invetători și cei ce se ocupă cu cestiunile scolastice. S'a publicat de cătră comisariul consistorial, cari au condus aceste conferințe. Ea mai cuprinde a fară de protocoalele luate în conferințele celor 12 cercuri și trei disertații despre: treptele formale, istoria naturală și remunerațiunile și pedepsele în școlă.

P. Drăgălina: Din istoria Banatului Severin, partea I. cu harta districtelor valahe, prețul 56 cr. În interesanta „Biblioteca noastră“ condusă de dl prof. Enea Hodoș încep a apăre lucrări din ce în ce mai meritore. Broșura acesta de 144 pag. are menirea, să scotă la ivelă vitejiile regim. Nro XIII bănășan și să însire momentele mai de căpetenie din istoria banatului severin. Monografiile de felul și celei de față sînt de mult folos pentru istoriografi, dar și pentru cei ce vre, să cunoască bine țara și pe poporele ce o locuesc. Noi Românii am avut tot de una parte de cea mai vitregă sorte și celea mai multe bravuri ale noastre s'au uitat să se însire în istorii, sau și dacă s'au pomenit, s'au pus la activul altor nemuri.

Dorim dlui Drăgălina deplin succes întru a ne revendica partea de glorie ce compete grănițerilor români, ăr cetitorilor noștri le recomandăm această carte, care merge până la 1524, cînd Turnul Severin a cădut în mîinile Turcilor. Pentru invetători nu costă de cît 45 cr.

G. Coșbuc: Războiul nostru pentru neastinare. Ediția II., pag. 283, prețul 50 cr.

„Amicul progresului român” Nro 5 cu următorul cuprins: 10 Maii 1899, (cu patru ilustrațiuni). — Istoria suferinței. — Nuvelă alegorică de Carmen Sylva. — Îngășemintele pentru fragi. — Folosul brâșcelor. — Ditrugerea viespelor. — Ceva despre altoiul plantelor. — Crescerea calului. — Pasările sfinte ale Egiptului vechiu, (cu 9 ilustrațiuni). — Sfaturi agricole generale pe luna Maii („Unirea”). — Cultura fragilor. — Cultura castraveților. — Vinurile care depun. — Cum se lasă sânge la cal. — Moravurile albinelor. — Despre hidroterapie. — Diferite sciri economice, industriale și comerciale din țară. — Rețete folositoare. — Situația agricolă comercială. — Care din două, nuvelă. — Istoria cu Ciobanul, snovă. — Paricidul, (Roman criminal).

„Albina” revistă enciclopedică populară, Anul II, Nro 31 cu următorul sumar: Albina, Autocefalia bisericii române. — George Adamescu, Episcopul Melchisedec. — G. Coșbuc, Ierusalimul și biserica sfântului mormint. — Gh. A., Doctorul Assaky. — Gr. Teodossiu, Mijloce de propășire. — C. Mădărjac, Plugarii. — S. Vechiu, Altoirea cu ochi. — Alesandru Georgescu-Petrușca, O scrisoare. — Pentru copiii sereci. — M. S., Serbarea liceului din Craiova. — Cronica anti-alcoolismului. — Cantinele școlare din județul Dorohoiu. — N. Gădeiu, Cum putem face, să crească pământul. — N. O. Popovici-Lupa, Bibliografie. — O faptă bună. — Mulțămiri. — Apel. — Răspunsuri la întrebările din Nro 23. — Sciri. — Adrese către redacție. — Prețul cerealelor din târgul Brăila. — *Ilustrațiuni*: Episcopul Melchisedec. — Dr George Assaky.

Concursuri pentru premii. Academia română, escrie concurs asupra următoarelor premii: A. *Premii pentru cărți publicate.*

I. Premiul Năsturel-Herescu, din Seria B, de 4.000 Lei, se va decerne în sesiunea generală din anul 1900 unei cărți scrise în limba română, cu conținut de ori ce natură, care se va judeca mai meritorie printre cele publicate de la 1 Novembre 1898 până la 31 Octombrie 1899.

II. Premiul Statului Lazăr, de 5.000 Lei, se va decerne în sesiunea generală din anul 1900 unei cărți scrise în limba română, cu conținut științific, care se va judeca mai meritorie dintre cele publicate de la 1 Novembre 1897 până la 31 Octombrie 1899, sau celei mai importante invențiuni științifice făcute de la 1 Novembre 1897 până la 31 Octombrie 1899.

III. Premiul Adamachi, de 5.000 Lei, se va decerne în sesiunea generală din anul 1900 unei cărți scrise în limba română, cu cuprins moral, de ori ce natură, care se va judeca mai meritorie printre cele publicate de la 1 Novembre 1898 până la 31 Octombrie 1899.

IV. Premiul Hagi-Vasile, de 5.000 Lei, se va decerne în sesiunea generală din anul 1900 unei cărți scrise în limba română și publicate în timpul de la 1 Ianuarie 1894 până la 31 Octombrie 1899, al cărei cuprins va fi: Istoria comerțului la Români, sau starea actuală a comerțului în România, sau studii asupra legislațiunii comerciale în statul român, sau ori ce alte subiecte privitoare la comerțul român.

V. Premiul Statului Eliade-Rădulescu, de 5.000 Lei, se va decerne în sesiunea generală din anul 1901 unei cărți scrise în limba română, cu conținut literar, care se va judeca mai meritorie printre cele publicate de la 1 Novembre 1898 până la 31 Octombrie 1900.

B. *Premii pentru lucrări puse la concurs cu subiecte date.*

VI. Premiul Alesandru Ioan Cuza, de 10.000 Lei, împreună cu procentele acestei sume de la 1891 până la acordarea premiului, se va decerne în sesiunea generală din anul 1900 celei mai bune lucrări scrise în limba română asupra următorului subiect: Istoria Românilor de la Aurelian până la fundarea Principatelor.

VII. Premiul Statului Eliade-Rădulescu, de 5.000 Lei, se va decerne în sesiunea generală din anul 1900 celei mai bune lucrări scrise în limba română asupra următorului subiect: Istoria Românilor în timpul Domniilor Regulamentare.

VIII. Premiul Adamachi, de 5.000 Lei, se va decerne în sesiunea generală din anul 1900 celei mai bune lucrări scrise în limba română asupra următorului subiect: Studii asupra pelagrii.

IX. Premiul Alesandru Ioan Cuza, de 6.000 Lei, se va decerne în sesiunea generală din anul 1901 celei mai bune lucrări scrise în limba română asupra următorului subiect: Istoria critică asupra chinezatelor și districtelor autonome românești din Transilvania, Ungaria și Banat, cu privire și la instituțiunea chinezilor din celelalte țări locuite de Români, însoțită în anexe de documente.

X. Premiul Statului Lazăr, de 5.000 Lei, se va decerne în sesiunea generală din anul 1901 celei mai bune lucrări scrise în limba română asupra următorului subiect: Fauna ichtiologică a României.

XI. Premiul Anastasie Fătu, de 3.000 Lei, se va decerne în sesiunea generală din anul 1901 celei mai bune lucrări scrise în limba română asupra următorului subiect: Charta agronomică a României.

XII. Premiul Neuschotz, de 2.000 Lei, se va decerne în sesiunea generală din anul 1901 celei mai bune lucrări scrise în limba română asupra următorului subiect: Espunerea principiilor conducătoare ale dreptului public modern al României și cercetarea rezultatelor aplicațiunii lor de la 1857 până în momentul de față.

XIII. Premiul Adamachi, de 5.000 Lei, se va decerne în sesiunea generală din anul 1901 celei mai bune lucrări scrise în limba română asupra următorului subiect: Istoria literaturii române de la Cantemir până la 1821, cu estrageri din autorii acelei epoci literare.

XIV. Premiul Princesa Alina Știrbei se va decerne în sesiunea generală din anul 1902 pentru cea mai bună scriere în limba română despre: Principiile morale și creștinesce de care trebuie să se conducă părintii în educațiunea copiilor lor.

XV. Premiul Statului Eliade-Rădulescu, de 5.000 Lei, se va decerne în sesiunea generală din anul 1902 celei mai bune lucrări scrise în limba română asupra următorului subiect: Studii comparativ asupra dialectelor și sub-dialectelor române.

XVI. Premiul Adamachi, de 5.000 Lei, se va decerne în sesiunea generală din anul 1902 celei mai bune lucrări scrise în limba română asupra următorului subiect: Domnia lui Ștefan cel Mare.

XVII. Premiul G. San-Marin, în sumă de 2.000 Lei, împreună cu procentele acestui fond până la acordarea premiului (decis. 6 Martie 1895), se va decerne în sesiunea generală din anul 1902 celei mai bune lucrări scrise în limba română asupra următorului subiect: Considerațiuni asupra comerțului României cu țările străine atât la Orient cât și la Occident, începând cu secolul XVI până în anii din urmă.

XVIII. Premiul Statului Lazăr, de 5.000 Lei, se va decerne în sesiunea generală din anul 1903 celei mai bune lucrări scrise în limba română asupra următorului subiect: Studiul vinurilor din România din punctul de vedere economic și al compozițiunii lor chimice.

XIX. Premiul Adamachi, de 5.000 Lei, se va decerne în sesiunea generală din anul 1903 celei mai bune lucrări scrise în limba română asupra următorului subiect: Alcoolismul în România.

XX. Premiul Neuschotz, de 2.000 Lei, se va decerne în sesiunea generală din anul 1903 celei mai bune lucrări scrise în limba română asupra următorului subiect: Espunerea finanțelor statului român de la 1859 până la 1902, cu o introducere asupra finanțelor Domniilor Regulamentare.

XXI. Premiul Statului Eliade-Rădulescu, de 5.000 Lei, se va decerne în sesiunea generală din anul 1904 celei mai bune lucrări scrise în limba română asupra următorului subiect: Epoca lui Matei Basarab și Vasile Lupu.

XXII. Premiul Adamachi, de 5.000 Lei, se va decerne în sesiunea generală din anul 1904 celei mai bune lucrări scrise în limba română asupra următorului subiect: Istoria poeziei lirice la Români până la Alexandri.

XXIII. Premiul Alexandru Bodescu, de 1.500 Lei, împreună cu 1.000 Lei dăruite de dl Ioan Kalinderu, se va decerne în sesiunea generală din anul 1904 celei mai bune lucrări scrise în limba română asupra următorului subiect: Monografia economică, statistică și socială a unei comune rurale din România și a unei comune rurale românești de peste graniță. Monografia situațiunii economice a câte trei familii de țeran, fruntaș, mijlocăș și codaș, luate din cele două comune, în total șese familii.

XXIV. Premiul Princesa Alina Știrbei se va decerne în sesiunea generală din anul 1906 pentru cea mai bună scriere în limba română despre: Istoria României de la fundarea Daciei până la finele secolului prezent, pentru usul și întărirea simțimentelor patriotice ale tuturor cetățenilor.

XXV. Premiul Princesa Alina Știrbei se va decerne în sesiunea generală din anul 1910 pentru cea mai bună: Carte de lectură pentru școlile secundare.

Manual de Psihologie și Logică pentru clasa VIII a școlilor medii edat de *Dr Vasile Hossu*. Blaș. Tipografia seminarului archidiececan. 1898. Prețul broș. 1 fl. 20 cr.

Jertfa creștinilor. *Comentar al liturgiilor bisericii grecesci* compus de *Dr Victor Samigelski*. Tomul I. Introducere dogmatică. Cu aprobarea Prea-veneratului Ordinariat mitropolitan de Alba Iulia și Făgăraș. Blaș 1897. Tipografia seminarului archidiececan. Pag. 230 în 8. Prețul 1 fl. 5 cr. sau 2 lei 20 bani. Editura auctorului.

Posta Redacțiunii. Preaon. D. B. in A. Am primit frumoasă Diale predică, dar regretăm, că spațiul nu ne permite, să o publicăm. Credeți-ne, că dacă ne-am pute încasa numai pe jumătate abonamentele restante, am scote fosea cu supliment omiletic. Așa înse e cu neputință. Trimiteți-ne sciri din părțile acelea și le vom publica bucurosi. Noi dorim, ca „Unirea” să fie a tuturor și toți fiii bisericii noastre, cari o cetesc, să găsească în ea oglinda întregel Provințe. Durere înse, par că unele diecese nici nu mai există. Nici o scire, absolut nici un semn de viață și interes. Dumnezeu cu noi!

Editor și redactor răspundător:
Dr Vasile Suciu.